

בבית המשפט העליון

רע"ב 1693/19

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המבקש: פלוני

נגד

המשיב: היועץ המשפטי לממשלה

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים מיום 06.02.2019
בעת"א 47345-01-19

בשם המבקש: עו"ד יעקב ארדיטי לנדמן

החלטה

1. מונחת בפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים (עת"א 47345-01-19, כב' השופטים י' שפטר, ש' בורנשטיין וד' עטר) אשר ביטל את החלטת ועדת השחרורים על פי חוק שחרור על תנאי, התשס"א-2001 (להלן: ועדת השחרורים), שהורתה על שחרורו המוקדם של המבקש.

המבקש מרצה לראשונה בחייו עונש מאסר, וזאת לתקופה של 10 שנים לאחר שהורשע בביצוע ריבוי עבירות מין לרבות מעשה מגונה, מעשה סדום ואינוס בכוח כלפי קטינה הלוקה בשכלה. עבירות אלו ביצע עת שימש כנהג הסעות לילדים מוגבלים בשכלם. בחלוף הזמן הנדרש התקיים דיון בענייניו בפני ועדת השחרורים וזו הורתה על שחרורו. בית המשפט המחוזי התערב כאמור תוך קביעה שהחלטת ועדת השחרורים לא נתנה משקל ראוי לשיקולים שונים אשר חובה לתת להם משקל ועל כן היא לוקה בחוסר סבירות. מכאן הבקשה המונחת לפניי.

2. המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי חרג מעילות הביקורת המנהלית ובמקום לבחון את סבירות החלטת הוועדה שם עצמו בנעליה עת קבע כי החלטתה שגויה. לדידו, יש לוועדה שיקול

דעת רחב בכואה לבחור על אילו חוות דעת היא מסתמכת ולאילו היא נותנת משקל עדיף ולכן אין להתערב בהחלטותיה אלא במקרים חריגים. בעניינו העדיפה הוועדה את חוות הדעת של גורמי הטיפול בכלא אשר קבעו כי חלה התקדמות בהתנהגותו של המבקש וזה למד להיות סבלני יותר, לקבל ביקורת ולהבין את השלכות מעשיו על האחר. עוד ניתן משקל בהחלטת הוועדה לחוות הדעת שהכין עבור המבקש מרכז "התחלה חדשה", אליו פנה לאחר שנמצא לא מתאים לתכנית שיקום מטעם רש"א, ולפיה תכנית השיקום מטעם המרכז יכולה לאיין את מסוכנותו של המבקש. לאור אלו טוען המבקש כי החלטתה של ועדת השחרורים הינה סבירה כך שלא היה מקום להתערב בשיקול דעתה.

3. לאחר עיון בבקשה מצאתי כי לא נפל פגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, וכי בניגוד לטענתו של המבקש זו מנומקת על בסיס אמות המידה המנהליות. פסק דינו של בית משפט קמא מבוסס בראש ובראשונה על כך שהוועדה לא נתנה משקל מספק לחוות הדעת של רש"א שקבעה שהמבקש אינו מתאים לתכנית שיקום. יוזכר כי חוות דעת כזו זכתה להכרה בחוק לפי סעיף 9(8). חוות הדעת התבססה על דו"ח של ועדת שיקום עברייני מין לפיו מדובר באסיר בעל נטיות תוקפניות אותן הוא מנסה להסתיר, שאינו משתף וחולק מידע לגבי חייו, ובעל גישה קורבנית המתמקדת בסבלו שלו הנובע מהיותו אסיר. לצד זאת מדגיש בית משפט קמא גם את חוות הדעת של מב"ן שקבעה שמסוכנותו של המבקש עדיין קיימת והגדירה אותה נמוכה-בינונית. גם חוות דעת זו, על פי פסק הדין קמא, לא זכתה למשקל ראוי על אף מעמדה המיוחד. לנוכח חוות דעת רשמיות אלו ועל רקע העבירות החמורות בהן הורשע המבקש, נקבע שהיה צורך במתן נימוקים מיוחדים וכבדי משקל על מנת לסטות מהן. עוד היה ראוי להציג תוצאות ממשיות של הליכי טיפול. כפי שעולה מהחלטת בית משפט קמא, סקירת חוות הדעת הסטטוטוריות, על רקע המעשים הפליליים שבוצעו ותגובתו של המבקש לטיפול, מצביעה על מסוכנותו ברמה שאינה מתיישבת עם שחרורו. על בסיס קביעות אלו, תוך ציון העובדה שגם יש להתייחס לעמדתם אם נפגעת העבירה שהביעה התנגדות לשחרורו של המבקש, נקבע שהחלטת הוועדה חרגה באופן ממשי ממתחם הסבירות.

לסיום, המבקש אף לא הצביע על סוגיה משפטית עקרונית העולה מן המקרה ומצדיקה את קבלת רשות הערעור. עסקינן בביקורת מנהלית מנומקת שאינה מגלה כל טעות על פי דין. הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ט באדר ב' התשע"ט (26.3.2019).